

Lieve mensen,

Het is herfstvakantie en we zijn in Drenthe. De eerste wandeling gaat, hoe kan het ook anders, naar de hunebedden. Er klauteren kinderen over de enorme keien naar boven. Ze realiseren zich vast niet dat deze stenen al ruim 5000 jaar op deze plek liggen. Door mensen verzameld en samengebracht om te dienen als grafkamers. Het blijft indrukwekkend, alleen al die moeite die werd gedaan om de doden goed te verzorgen. De eikenbomen rond het hunebed laten hun eerste blaadjes los en ze dwarrelen naar beneden. De kringloop gaat verder. Net als wij. En ook wij laten onze sporen na. Onze ecologische voetafdruk, waar het tegenwoordig zo vaak over gaat. Maar ook andere sporen, in de wereld en in de mensen om ons heen.

Met een hartelijke groet,
Nicoline Swen

Als mensen op de rand van het leven komen, lijken ze soms terug te gaan naar dat prille begin. Steeds meer vaardigheden vallen weg. Tot het moment dat ze, zo hulpeloos als een pasgeboren kind, in bed liggen. Door anderen gevoed, gewassen en verzorgd. En geliefd!

*Als kind zie je in iedere
paddenstoel een
kabouterhuisje. Laten
leer je dat dat onzin is.
Totdat je zo oud wordt
dat je je realiseert dat er
zoveel is dat je niet weet
of ziet!*

Een krantenbericht uit 2019:

Kunstenaar Bart Eysink Smeets gaat een Drentse zwerfkei terugbrengen naar waar -ie vandaan komt.

Je kunt een zwerfkei herleiden naar zijn herkomstgebied, door geologisch onderzoek te doen naar wat voor soort steen het is. Vaak blijkt bijvoorbeeld dat die steensoort verder alleen voorkomt in een klein gebiedje in Scandinavië. De kunstenaar dacht er toen meteen aan om een zwerfkei letterlijk thuis te gaan brengen.

In de documentaire 'Kei op reis' doet Bart verslag van zijn tocht om een zwerfkei die 200.000 jaar in Drenthe lag terug te brengen naar het Finse Åland.

Bram Vermeulen | De Steen

Ik heb een steen verlegd,
in een rivier op aarde.
Het water gaat er anders dan voorheen.

De stroom van een rivier, hou je niet tegen
het water vindt er altijd een weg omheen.
Misschien eens gevuld, door sneeuw en regen,
neemt de rivier m'n kiezel met zich mee.
Om hem, dan glad, en rond gesleten,
te laten rusten in de luwte van de zee.

Ik heb een steen verlegd,
in een rivier op aarde.
Nu weet ik dat ik nooit zal zijn vergeten.
Ik leverde bewijs van mijn bestaan.

Omdat, door het verleggen van die ene steen,
de stroom nooit meer dezelfde weg zal gaan.

Ik heb een steen verlegd,
in een rivier op aarde.
Nu weet ik dat ik nooit zal zijn vergeten.

Ik leverde bewijs van mijn bestaan.
Omdat, door het verleggen van die ene steen,
de stroom nooit meer dezelfde weg zal gaan.

Oproep:

Na het succes van de vorige twee edities, maken wij ook dit jaar (met elkaar) weer een adventsbundel.

28 dagen met bij iedere dag een tekst en een illustratie.

De teksten kunnen (zeer) korte verhaaltjes zijn, gedichten, anekdotes, etc.. De illustraties kunnen natuurfoto's zijn, tekeningen, schetsen, maar bijvoorbeeld ook een foto van een beeld of schilderij.

U bent van harte uitgenodigd een bijdrage te leveren. Het is niet nodig om bij een tekst een bijbehorende illustratie aan te leveren, of omgekeerd. Het volstaat om één van beide in te zenden, wij kiezen dan een passende aanvulling daarbij.

De samenstelling van het boekje nemen wij voor onze rekening. En natuurlijk krijgt u een exemplaar.

Bijdrages graag zsm inzenden via degelebus@swen.nu

Lieve mensen,

Wakker worden; dat begint in mijn geval vaak met een wekker. Mijn man wilde graag een opwind-wekker, met zo'n harde bel. Via internet vond ik iemand die als hobby dit soort wekkers verzamelt en zo nodig reviseert. We kochten er eentje van hem, een mooie rode. Een Junghans. Hij deed het prima! Tot na twee maanden. Ik mailde de verkoper en vertelde dat de wekker het niet meer deed. En ja, was mijn antwoord op eerste vraag of we hem wel hadden opgedraaid. 😊 Veel mensen vergaten dat, mailde hij! Toen kwam zijn volgende advies: 'zet hem even in de zon vandaag, kan zijn dat er iets olie op de balans is gekomen, of schud hem in de breedte even heen en weer, maar tik nergens aan.' Dat lezende, dacht ik even dat ik voor de gek gehouden werd, maar we hebben het gedaan: de wekker in de zon gezet en een beetje geschud. En na een paar uurtjes begon hij weer te lopen. Weer in balans! Blij en verrast stuurde ik een dankjewel-mail naar de verkoper. Hij reageerde: 'de zon helpt ook met je gezondheid, die geeft je energie.' Prachtig toch! Bij het woord wakker worden, wakker zijn, denk ik momenteel ook aan 'woke zijn'. Een term die uit Amerika is overgekomen, en ziet op een 'groter bewustzijn op de samenleving', maar is te herleiden tot 'wakker worden'. Voor mij gaat wakker zijn om de alertheid op alles wat mensen en de aarde schaden kan. En dat de zon, het licht mij daarbij helpt, is een ding dat zeker is!

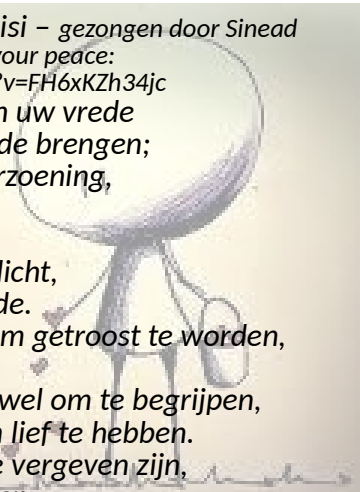

Zonnige herfstgroet,
Helene Westerik

Laatst hoorde ik iemand zeggen: 'zeg niet tegen een ander 'doe een sjaal om', maar zeg in plaats daarvan: 'zorg dat je warm blijft...'. Hoeveel liefdevoller klinkt dat: ruimte geven aan de ander, en toch je compassie laten horen.

Gebed van Francisus van Assisi – gezongen door Sinead O'Connor: *Make me a channel of your peace:*
<https://www.youtube.com/watch?v=FH6xKZh34jc>
Maak mij een instrument van uw vrede
waar haat is, laat mij uw liefde brengen;
waar gekwetstheid is, uw verzoening,
waar twijfel is, geloof in u,
waar wanhoop is, hoop,
waar donker is, alleen maar licht,
waar verdriet is, altijd vreugde.
Laat mij niet zozeer zoeken om getroost te worden,
als wel om te troosten,
om begrepen te worden, als wel om te begrijpen,
om geliefd te zijn, als wel om lief te hebben.
Het is in het vergeven dat we vergeven zijn,
in het geven dat we ontvangen,
in het sterven dat we voor eeuwig geboren worden.

Trage vragen op trage wegen
Bij '1 vandaag' zag ik een reportage over het behoud van trage wegen: "Jaag- en kerkpaden kronkelen door ons landschap en werden vroeger gebruikt voor de jacht of om naar de kerk te wandelen. Het waren belangrijke knooppunten in een tijd dat het leven, maar ook het vervoer een stuk langzamer ging. Niet voor niets worden het 'trage paden' genoemd. "Maar, als we er nu niet bij stilstaan, zijn ze over 30 jaar verdwenen". Ik voeg daar een pleidooi aan toe voor het behoud van de trage vragen: vragen waar niet een pasklaar antwoord op is, maar waarbij het fijn is als er iemand is waarmee je in alle rust en veiligheid kunt zoeken naar een mogelijk antwoord. In de hoop, of met het vertrouwen dat je op een dag vanzelf het antwoord leeft (à la dichter Rilke).

Ivo de Jong, collega uit Rotterdam, Schiedam en Brielle, plaatste ooit op Facebook een foto van een stel containers met de tekst 'Geest' erop, zijnde de naam van de vervoerder. Daaraan refereerde ik toen ik hem zag bij het jaarlijkse samenzijn van vrijzinnige voorgangers. Ik vertelde hoe mooi ik dat had gevonden, mede omdat ik ooit voor het Havenbedrijf Rotterdam werkte en die containers óók zag. Een paar dagen geleden lag er een briefje van Ivo in de bus, met bijgaande foto. Let ook op de naam van het schip: Gratias en dat betekent bedankt...*Dank dus voor de Geest die verbinden doet!*

Over tikken gesproken....laatst werd ik afgeleid door het tikken van een koolmeesje tegen een vogelhuisje. Net als een specht, zo klonk het. Urenlang. Alle kanten van het huisje werden beklopt. Ik zocht de betekenis op: een ritueel! Om het huisje 'eigen' te maken en om te onderzoeken of het wel veilig is. Ondertussen dacht ik aan de mensen met hún nood aan onderdak....heb ik nog een plaatsje vrij?